

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av Regeringsformen för Finland och lag om ändring av 49 § riksdagsordningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att regeringsformen skall ändras så att statliga ämbetsverk och inrättningar kan inrättas även genom förordning. Det skall däremot fortfarande stadgas i lag om de allmänna grunderna för sådana ämbetsverk och inrättningar i vars uppgifter utövning av offentlig makt väsentligen ingår, liksom även om de allmänna grunderna för universitet och andra högskolor.

I propositionen föreslås även en justering av

regeringsformen och riksdagsordningen så att ur dem såsom obehövlige utgår omnämningarna om behörigheten för riksdagens statsutskott att besluta om anställningsvillkor och funktionskollektivavtal som gäller kommuner och privata statsunderstödda institutioner.

Lagarna avses träda i kraft så snart som möjligt efter att de har antagits och blivit stadfästa.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA			
INNEHÅLL	1	1. Motivering till lagförslagen	5
ALLMÅN MOTIVERING	3	1.1. Regeringsformen för Finland	5
1. Inledning	3	1.2. Riksdagsordningen	7
2. Nuläge	3	2. Ikraftträdande	7
2.1. Lagstiftning och praxis	3	3. Lagstiftningsordning	7
2.2. Lagstiftningen i utlandet	4	LAGFÖRSLAGEN	8
2.3. Bedömning av nuläget	4	1. Lag om ändring av Regeringsformen för Finland	8
3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen .	4	2. Lag om ändring av 49 § riksdagsordningen ...	9
4. Propositionens verkningar	5	BILAGOR	10
5. Beredningen av propositionen	5	Parallelltexter	10
6. Samband med andra propositioner	5	1. Lag om ändring av Regeringsformen för Finland	10
DETALJMOTIVERING	5	2. Lag om ändring av 49 § riksdagsordningen ...	11

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

Enligt gällande lagstiftning skall om ämbetsverk och inrättningar stadgas i lag. Lagen kan vara en allmän lag men det är vanligt att man har stiftat skilda lagar för varje ämbetsverk och inrättning. Eftersom organisationen av förvaltningsmaskineriet i praktiken kan innebära även en samhällspolitisk lösning, är det i sig motiverat att riksdagen kan påverka även grundläggande frågor inom organisationen. Detta står i överensstämmelse med strävan att betona riksdagens ställning i vårt politisk-administrativa system.

Eftersom det rådande förfarandet ändå gör utvecklandet av förvaltningen stelare och för att förvaltningsmaskineriet enligt behov skall kunna utvecklas tillräckligt smidigt i en omgivning som ändras allt snabbare, är det ändamålsenligt att med vissa begränsningar tillåta att det sker genom förordning. Avsikten är dock att de centrala ämbetsverk och inrättningar som väsentligen utövar offentlig makt samt även vissa övriga centrala ämbetsverk och inrättningar också i fortsättningen alltid skall inrättas genom lag. Dessutom skall sådana ämbetsverk och inrättningar som enligt huvudregeln inrättas genom förordning kunna inrättas genom lag när man så önskar. Riksdagen kommer i alla fall att styra inrättandet av ämbetsverk i samband med statsbudgeten.

Den föreslagna revideringen förutsätter en ändring av stadganden i regeringsformen.

Som utgångspunkt för propositionen ligger slutrapporten för projekt för rationalisering av centralförvaltningen (kommittébetänkande 1992:28) och statsrådets principbeslut den 17 juni 1993 om åtgärder för förnyande av centralförvaltningen och regionalförvaltningen, som till väsentliga delar baserar sig på ovan nämnda kommittébetänkande. Enligt slutrapporten skulle man ha avstått från att utfärda förvaltningslagar för ämbetsverk och inrättningar och övergått till att reglera organisatoriska frågor endast genom förordning. Enligt statsrådets principbeslut skulle de ämbetsverk och inrättningar som omfattas av statsbudge-

ten inrättas genom förordning, med undantag för domstolar, organisationer som utövar tvångsmakt samt högskolor.

I samband med uppgörandet av propositionen blev det uppenbart att man i stället för begreppet tvångsmakt måste välja det till sitt juridiska innehåll mera vedertagna begreppet offentlig makt. Detta inskränker i någon mån kretsen om ämbetsverk och inrättningar som kan inrättas genom förordning.

2. Nuläge

2.1. Lagstiftning och praxis

Enligt 65 § 1 mom. regeringsformen kan statliga ämbetsverk och inrättningar inrättas enligt statsbudgeten sedan genom lag har stadgats om de allmänna grunderna för dem. Till de i stadgandet avsedda grunderna hör närmast namn, verksamhetsområde och huvudsakliga uppgifter (RP 238/1984 rd, RP 262/1990 rd). Därutöver hänvisar stadgandet till allmänna lagar om ämbetsverk eller inrättningar av visst slag.

Nämnda stadgande fick i väsentlig mån sin nuvarande ordalydelse i samband med totalrevideringen av statstjänstemannalagen som trädde i kraft den 1 januari 1988 (754/86). Då ändrades i själva verket regeringsformen bara för att motsvara den redan på 1960-talet omfattade praxisen att stadga om grunderna för ämbetsverk och inrättningar genom lag, medan man tidigare hade ansett att den organisatoriska makten tillhörde regeringen och att riksdagen styrde myndighetsmaskineriet endast med hjälp av budgeten.

Eftersom 28 § 1 mom. regeringsformen ger presidenten befogenhet att genom förordning utfärda endast närmare bestämmelser om bl.a. förvaltande ämbetsverks och inrättningars organisation och verksamhet, har detta stadgande numera tolkats så att det förutsätts att om de centrala grunderna för ämbetsverk och inrättningar stadgas genom lag.

Trots att 65 § 1 mom. regeringsformen till utgången av år 1987 band lagens krav vid

”grunderna för utgiftsstaten”, vilket gav utrymme för tolkning, och trots att 28 § 1 mom. regeringsformen inte tidigare ansågs förutsätta stiftande av lagar om ämbetsverk, utfärdades de centrala stadgandena om ämbetsverk och inrättningar i praktiken genom lag redan länge innan 65 § 1 mom. regeringsformen trädde i kraft i sin nuvarande ordalydelse.

2.2. Lagstiftningen i utlandet

I samband med uppgörandet av regeringens proposition har regleringen av inrättandet av ämbetsverk och inrättningar i åtta länder studerats.

I den internationella jämförelsen blev det uppenbart att frågan om inrättande av ämbetsverk ordnats på varierande sätt. I Österrike stadgas i lag tämligen detaljerat om ämbetsverk och deras uppgifter. De centrala stadgandena måste finnas i lag i Danmark, Frankrike, Nederländerna och Tyskland. Också i Förenade konungadömet är lag huvudregeln i praktiken, trots att förvaltningssystemet där är mycket flexibelt. I Norge och Sverige inrättas ämbetsverk genom förordning, även om det är möjligt att inrätta dem genom lag. I Norge är detta huvudregeln också i praktiken. Oberoende av om ämbetsverken inrättas genom lag eller administrativa bestämmelser kan parlamenten i de länder som granskats alltid åtminstone med stöd av sin budgetmakt t.o.m. i betydande grad besluta om förvaltningsmaskineriet.

2.3. Bedömning av nuläget

Den gällande lagstiftningen betonar riksdagens ställning också vid regleringen av förvaltningsmaskineriet. Detta måste i en rättsstat anses ändamålsenligt framför allt när det är frågan om organ som utövar offentlig makt. Riksdagens möjlighet att i sista hand avgöra också organisatoriska frågor måste tryggas även i framtiden.

Enligt gällande lag måste om varje enskilt ämbetsverk eller inrättning antingen stiftas en skild lag eller åtminstone en ramlag som innehåller de centrala stadgandena för förvaltningsområdet. Eftersom också förvaltningsmiljön ändras snabbare än tidigare försvåras omorganiseringen av förvaltningsmaskineriet onödigt mycket av förfarandet.

3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

Syftet med propositionen är att öka regeringens möjligheter att på ett smidigare sätt än för närvarande organisera framför allt de statliga ämbetsverk och inrättningar som producerar tjänster. Ett viktigt medel vore att möjliggöra inrättandet av nämnda organ genom förordning.

För att göra inrättandet av ämbetsverk och inrättningar samt omorganiseringen av dem smidigare föreslås att de ämbetsverk och inrättningar till vars verksamhet utövning av offentlig makt inte väsentligen kan anses höra i fortsättningen skall kunna inrättas genom förordning. Om nämnda ämbetsverk och inrättningar kan även i fortsättningen stadgas genom lag. Avsikten är dock att man endast i undantagsfall skall välja lag som författningsnivå i stället för förordning. Det kan bli aktuellt med lag t.ex. när ifrågavarande ämbetsverk eller inrättning kan anses vara av nationell betydelse. Man har uppskattat att ca hälften av de existerande ämbetsverken och inrättningarna i skenet av det föreslagna stadgandet hade kunnat inrättas genom förordning.

Maktutövning som riktas mot en enskild måste grunda sig på lag. Ur denna synvinkel är det motiverat att om de centrala grunderna för statliga myndigheter som inrättas för att väsentligen utöva offentlig makt även i fortsättningen stadgas i lag.

För att riksdagens ställning skall kunna säkras tillräckligt föreslås också att ett ämbetsverk eller en inrättning kan inrättas genom förordning endast inom ramarna för ett anslag som riksdagen anvisat enkom för detta ändamål. Detta är nödvändigt för att man inte under sådana flexibla förhållandena vid budgeteringsförfarandet ens genom förordning skall kunna inrätta ett ämbetsverk utan att riksdagen har möjlighet att ta ställning till inrättandet i samband med budgeten.

För att kunna säkra att det inte heller senare stadgas om utövning av offentlig makt för ett statligt organ som tidigare inrättats endast genom förordning, föreslås ett stadgande om att man inte i väsentlig mån kan stadga om offentlig makt för ett dylikt ämbetsverk eller en dylik inrättning innan man stadgat om grunderna för dem i lag. Stadgandet skall inte tillämpas på redan existerande ämbetsverk och inrättningar. Avsikten är dock en strävan till

att senare genom lag utfärda grundstadgandena för sådana ämbetsverk och inrättningar om vilka borde stadgas i lag men som nu stöder sig på förordning.

4. Propositionens verkningar

Propositionen har inga ekonomiska verkningar.

Propositionen har inte heller några andra omedelbara verkningar, eftersom den inte gäller existerande ämbetsverk och inrättningar. Med tiden kommer den att möjliggöra att nya ämbetsverk och inrättningar inrättas och omorganiseras på ett smidigare sätt. En ändring av nuvarande i lag reglerade ämbetsverks och inrättningsställning kommer även i fortsättningen att förutsätta lag.

5. Beredningen av propositionen

Revideringen baserar sig på centralförvaltningens rationaliseringsprojekts slutrapport från år 1993 och det på slutrapporten baserade principbeslut som statsrådet fattade i juni samma år.

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid justitieministeriet i samarbete med finansministeriet. Utlåtanden om förslaget till proposition har införskaffats av alla ministerier och statsrådets kansli. Dessutom bad man ministerierna införskaffa utlåtanden av de ämbetsverk och inrättningar som hör till respektive ministeriums förvaltningsområde.

Majoriteten av ministerierna, liksom ämbetsverken och inrättningarna inom ministeriernas förvaltningsområde, understödde förslaget. Statsrådets kansli, finansministeriet och inrikes-

ministeriet framförde reservationer mot förslaget. Statsrådets kansli ansåg den föreslagna linjedragningen vara obestämd och betvivlade behovet av en revidering på det föreslagna sättet. Finansministeriet tyckte inte att den nuvarande regleringsnivån utgör ett hinder för utvecklandet av förvaltningen och ansåg det vara skäl att bevara regleringen på lagnivå. Förslaget skulle också leda till oklarhet i regleringen. Inrikesministeriet å sin sida ansåg att det ursprungliga målet inte förverkligas tillräckligt i förslaget och föreslog en inskränkning i antalet ämbetsverk om vilka det stadgas i lag.

Utöver ministerierna gav 57 ämbetsverk och inrättningar utlåtanden. Av dessa understödde 50 förslaget eller anmälde att de inte hade något att anmärka mot förslaget. I allmänhet motsatte man sig förslaget med hänvisning till obestämdheten hos begreppet väsentlig offentlig makt och för att kravet på lagstiftning tryggar stabiliteten och klarheten i regleringen av förvaltningsmaskineriet.

6. Samband med andra propositioner

Regeringen har den 4 november 1994 avlåtit en proposition med förslag till lagstiftning om vissa av de högsta statsorganens maktbefogenheter (RP 285/1994 rd). I samband med det har man föreslagit också en revidering av regleringen av befogenheten att utfärda förordningar. Ifall den föreslagna regleringen inte godkänns måste den gällande 28 § i regeringsformen ändras så att den inte på det i den allmänna motiveringen nämnda sättet längre självständigt förutsätter att det i lag skall stadgas om grunderna för ämbetsverk och inrättningar.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslagen

1.1. Regeringsformen för Finland

52 §. Stadgandet intogs ursprungligen i regeringsformen endast för att syfta på regleringen

av existerande ämbetsverk. Dessutom uttrycktes genom stadgandet att det stadgas om ämbetsverk även annanstans än i regeringsformen. I samband med den ovan avsedda propositionen om vissa av de högsta statsorganens maktbefogenheter föreslås att den gällande 28 §

regeringsformen, som gäller även organisatoriska befogenheter, skall upphävas. Detta innebär att det endast i 65 § regeringsformen, som revideras, kommer att stadgas om inrättande av ämbetsverk och inrättningar. Lagens 52 § föreslås bli upphävd som onödig.

65 §. Enligt förslaget skall det fortfarande stadgas i lag om de allmänna grunderna för statliga ämbetsverk eller inrättningar i vars uppgifter utövande av offentlig makt väsentligen ingår.

Det går inte att ge någon allmän definition av begreppet offentlig makt. Dess grundinnehåll kan anses omfatta ingrepp i en enskilds rättsställning antingen genom förvaltningsbeslut eller faktisk verksamhet. Även beviljande av förmåner måste anses utgöra utövande av offentlig makt. Rätten att förplikta en enskild att överlåta uppgifter gällande honom själv till ett myndighetsregister måste också anses vara i detta sammanhang avsedd utövning av offentlig makt, om uppgifterna ur den enskildas synpunkt kan anses vara väsentliga. Till dem hör bl.a. uppgifter av känslig natur.

Beslutsmakten beträffande den enskildas intresse, rättigheter och skyldigheter måste utgöra en väsentlig del av myndighetens uppgifter. Utövandet av offentlig makt skall anses vara väsentligt också när maktutövningen kan anses vara av sådant slag att man genom den ingriper i den enskildas rättsställning på ett betydande sätt. Detta gäller även om ingripandet utgör en biuppgift vid sidan om myndighetens egentliga verksamhet eller annars bara sällan blir aktuellt.

Som exempel på typiska existerande ämbetsverk och inrättningar som måste anses besitta offentlig makt på det sätt som avses i stadgandet och om vilka det fortsättningsvis bör stadgas i lag, kan nämnas bl.a. följande: försvarsmakten, polisen, gränsbevakningsväsendet, lantmäteristyrelsen, sjöfartsstyrelsen, patent- och registerstyrelsen, konsumentverket, statskontoret, fordonsförvaltningen, tekniska kontrollcentralen, teleförvaltningscentralen, rättsskyddscentralen för hälsovården, strålsäkerhetscentralen och befolkningsregistercentralen.

Genom förordning kan bl.a. följande slag av ämbetsverk och inrättningar inrättas: geodetiska institutet, geologiska forskningscentralen, meteorologiska institutet, forskningscentralen för de inhemska språken, konsumentforskningscentralen, havsforskningsinstitutet, rätts-

politiska forskningsinstitutet, vilt- och fiskeriforskningsinstitutet, topografkåren, statens ekonomiska forskningscentral och teknologiska utvecklingscentralen.

Förslaget till stadgande är uppgjort så att huvudregeln vid tolkning av författningen är reglering genom lag. Ett ämbetsverk eller en inrättning kan således inrättas genom förordning endast när förutsättningarna helt uppenbart kan anses vara uppfyllda.

I stadgandet föreslås att det lämnas öppet hur det egentliga grundandet av ämbetsverk och inrättningar om vilka skall stadgas i lag skall ske, om man inte kan anse att myndigheten inrättats redan genom vederbörande lag. I dylika fall kan det i ramlagen som gäller typen av inrättning fortfarande ges närmare stadganden om förfarandet vid inrättandet. Däremot borde andra ämbetsverk och inrättningar än de som utövar väsentlig offentlig makt och alltså de om vilka det inte i fortsättning finnas stadganden på lagnivå, alltid inrättas genom förordning. Om förslaget till en ny 21 § regeringsformen, som ingår i regeringens proposition till lagstiftning om vissa av de högsta statsorganens maktbefogenheter, vilken behandlas i riksdagen, godkänns kommer förordningarna huvudsakligen att utfärdas av statsrådet.

För att trygga att grundstadgandena för myndigheter som är berättigade att ingripa i en enskilds rättsställning alltid utfärdas genom lag, föreslås att det om sådana ämbetsverk och inrättningar som kan inrättas genom förordning även annars skall stadgas genom förordning endast ifall villkoret om offentlig maktutövning inte uppfylls. Detta innebär att det inte för ett ämbetsverk eller en inrättning som inrättats på i stadgandet avsett sätt kan stadgas om utövande av ovan avsedd offentlig makt om det inte senast samtidigt utfärdas grundstadganden om dem genom lag. Stadgandet skall inte tillämpas på redan fungerande ämbetsverk och inrättningar som inrättats genom förordningar.

Stadgandet förutsätter också att det finns egna anslag i statsbudgeten för de ämbetsverk och inrättningar som det stadgas om genom förordning. Detta är nödvändigt för att riksdagen — även om den inte stiftar en lag om saken — alltid skall kunna ta ställning till inrättandet av ett nytt ämbetsverk eller en ny inrättning eller omorganiseringen av dem som redan existerar.

Utfärdande av examensbevis skall redan i sig anses utgöra utövning av offentlig makt som inverkar betydligt på individens rättsställning. Det ingår också väsentligen i högskolornas uppgifter. Trots att det även utan ett uttryckligt stadgande fortfarande skall stadgas genom lag om grunderna för högskolorna, är det motiverat att till regeringsformen föga ett särskilt stadgande om saken. Detta är nödvändigt redan för att trygga den autonomi Helsingfors universitet garanteras i regeringsformen, men även sett ur ett vidare perspektiv måste man anse att det beträffande universitet och övriga högskolor i egenskap av utövare av fri forskning och undervisning inte är ändamålsenligt att anförtro organisationsbefogenheten gällande dem åt den verkställande makten. Det skall även i fortsättningen vara möjligt att stifta skilda lagar om varje universitet, konsthögskola eller vetenskaplig högskola, trots att stadgandet i sig tillåter även utfärdande av gemensamma stadganden på lagnivå.

Av högskolorna föreslås att försvarshögskolan och yrkeshögskolorna inte skall vara i stadgandet avsedda högskolor. Med stöd av det allmänna stadgandet måste det ändå fortfarande stadgas om grunderna för också dem genom lag.

Trots att kravet på stadgande i lag är bundet till inrättande av ett ämbetsverk måste man anse det innehålla även ett krav på att det på bestående sätt i lag stadgas om grunderna och inte bara när ämbetsverket eller inrättningen inrättas. Enligt vedertagen åsikt utgör namn, verksamhetsområde och huvudsakliga uppgifter de allmänna grunderna för ämbetsverk och inrättningar. Till de huvudsakliga uppgifterna för ämbetsverk eller inrättningar borde också räknas frågan om det i samband med dem fungerar några rådgivande delegationer, nämnder, kommittéer eller därmed jämförbara organ. Också grundstadgandena för dessa organ borde alltid tas in i lag om de deltar i utövningen av den offentliga makt som tillhör ämbetsverket eller inrättningen, eller om det för organen själva stadgats om i detta stadgande avsedd offentlig makt.

Genom lagen om statsandelar till kommunerna (688/92), som trädde i kraft vid ingången av år 1993, upphävdes lagen om statsandelar och -understöd åt kommuner och kommunalförbund (35/73), i vars 15 § det stadgades om beviljande av statsandelar för avlöningar och om därtill hörande godkännande som ges av

riksdagens statsutskott. Sedermera har lagen om funktionärskollektivavtal för privata statsunderstödda institutioner (238/79), lagen om avtalsdelegationen för privata statsunderstödda institutioner (239/79) och lagen om funktionärskollektivavtals inverkan på statsbidrag (240/79) upphävts genom lagar (1175—1177/93) som trädde i kraft vid ingången av innevarande år.

Enligt övergångsstadgandet i lagen genom vilken den ovan nämnda lagen om funktionärskollektivavtals inverkan på statsbidrag upphävdes, tillämpas den upphävda lagen dock på avtal som ingåtts innan den nämnda upphävande lagen trädde i kraft. Eftersom stadgandet skall tillämpas endast på sådana slutliga utanordningar med anledning av beslut om statsbidrag som sker senare kommer inga funktionärskollektivavtal att föreläggas lönedelegerationen för godkännande heller med stöd av nämnda stadgande.

Eftersom man frångått funktionärskollektivavtalssystemet och kommunernas nuvarande statsandelssystem inte längre känner till särskilda statsandelar för avlöning av tjänsteinnehavare har det stadgande i paragrafens 3 mom. som gäller förfarandet med riksdagens statsutskotts godkännande blivit onödigt. Av denna orsak måste stadgandet justeras till denna del.

1.2. Riksdagsordningen

49 §. I paragrafens 4 mom. måste samma ändring göras som ovan föreslagits beträffande 65 § 3 mom. regeringsformen.

2. Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att de har antagits och blivit stadfästa.

3. Lagstiftningsordning

Eftersom förslagen gäller ändringar av grundlagar bör de stiftas i grundlagsordning i enlighet med 67 § riksdagsordningen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ändring av Regeringsformen för Finland**

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som 67 § riksdagsordningen stadgar, *upphävs* 52 § Regeringsformen för Finland samt *ändras* 65 § 1 och 3 mom., sådana de lyder i lag av den 22 juli 1991 (1077/91), som följer:

65 §

Statliga ämbetsverk och inrättningar i vars uppgifter väsentligen ingår utövning av offentlig makt kan inrättas enligt statsbudgeten sedan genom lag har stadgats om de allmänna grunderna för dem. Likaså stadgas genom lag om de allmänna grunderna för universitet och andra högskolor. Andra ämbetsverk och inrättningar kan inrättas och om dem i övrigt stadgas genom förordning inom ramen för de anslag som anvisats för ändamålet i statsbudgeten.

Om tjänstemännens anställningsvillkor kan ingås tjänstekollektivavtal enligt vad som stadgas genom lag. Riksdagens behöriga specialutskott godkänner på riksdagens vägnar ett tjänstekollektivavtal i den mån riksdagens samtycke behövs.

Denna lag träder i kraft den
199 .

2.

L a g
om ändring av 49 § riksdagsordningen

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som 67 § riksdagsordningen stadgar, *ändras* 49 § 4 mom. riksdagsordningen, sådant detta lagrum lyder i lag av den 6 november 1992 (205/92), som följer:

49 §

Statsutskottet skall genom förmedling av respektive statsrådsmedlem följa förhandlingarna om de anställningsvillkor som avses i 65 § 3 mom. regeringsformen samt beredningen av besluten om dessa. Statsrådet skall till statsut-

skottet för godkännande överlämna tjänstekollektivavtal samt statsrådets beslut om tjänstemännens anställningsvillkor.

Denna lag träder i kraft den
199

Helsingfors den 8 december 1994

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Justitieminister *Anneli Jäätteenmäki*

1.

Lag**om ändring av Regeringsformen för Finland**

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som 67 § riksdagsordningen stadgar, upphävs 52 § Regeringsformen för Finland samt ändras 65 § 1 och 3 mom., sådana de lyder i lag av den 22 juli 1991 (1077/91), som följer:

Gällande lydelse

52 §

Angående ämbetsverk, som för statsförvaltningens olika grenar finnas eller varda inrättade, gälla särskilda stadganden.

65 §

Statliga ämbetsverk och inrättningar kan inrättas enligt statsbudgeten sedan genom lag har stadgats om de allmänna grunderna för dem.

Föreslagen lydelse

52 §

(upphävs)

65 §

Statliga ämbetsverk och inrättningar i vars uppgifter väsentligen ingår utövning av offentlig makt kan inrättas enligt statsbudgeten sedan genom lag har stadgats om de allmänna grunderna för dem. Likaså stadgas genom lag om de allmänna grunderna för universitet och andra högskolor. Andra ämbetsverk och inrättningar kan inrättas och om dem i övrigt stadgas genom förordning inom ramen för de anslag som anvisats för ändamålet i statsbudgeten.

Om tjänstemännens anställningsvillkor kan ingås tjänstekollektivavtal enligt vad som stadgas genom lag. Riksdagens behöriga specialutskott godkänner på riksdagens vägnar ett tjänstekollektivavtal i den mån riksdagens samtycke behövs. Genom lag kan utskottet ges i uppdrag att på riksdagens vägnar såsom grund för statsunderstöd godkänna också de anställningsvillkor som enligt lag påverkar statsunderstödet belopp.

Om tjänstemännens anställningsvillkor kan ingås tjänstekollektivavtal enligt vad som stadgas genom lag. Riksdagens behöriga specialutskott godkänner på riksdagens vägnar ett tjänstekollektivavtal i den mån riksdagens samtycke behövs.

Denna lag träder i kraft den
199 .

2.

Lag

om ändring av 49 § riksdagsordningen

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som 67 § riksdagsordningen stadgar, ändras 49 § 4 mom. riksdagsordningen, sådant detta lagrum lyder i lag av den 6 november 1992 (205/92), som följer:

Gällande lydelse

49 §

Statsutskottet skall genom förmedling av respektive statsrådsmedlem följa förhandlingarna om de anställningsvillkor som avses i 65 § 3 mom. regeringsformen samt beredningen av besluten om dessa. Statsrådet skall till statsutskottet för godkännande överlämna tjänste- och funktionärskollektivavtalen samt statsrådets eller kommunala arbetsmarknadsverkets beslut om tjänstemännens och tjänsteinnehavarnas anställningsvillkor.

Föreslagen lydelse

49 §

Statsutskottet skall genom förmedling av respektive statsrådsmedlem följa förhandlingarna om de anställningsvillkor som avses i 65 § 3 mom. regeringsformen samt beredningen av besluten om dessa. Statsrådet skall till statsutskottet för godkännande överlämna *tjänstekollektivavtal* samt statsrådets beslut om tjänstemännens anställningsvillkor.

Denna lag träder i kraft den
199 .

